

Вважається, що показник максимально можливих втрат не повинен перевищувати 50%, інакше торгова система може згубно позначитися на вкладеннях [2].

Також для оцінки ризику торгової системи бажано відслідковувати показник варіації капіталу, який розраховується як відношення середньоквадратичного відхилення капіталу на математичне очікування капіталу. У разі перевищення даними показником 30%, вважається, що в цій системі буде складно слідувати в емоційному плані, оскільки різниця між екстремумами значень капіталу може виявитися велика.

Стратегія усереднення (нарощування) полягає в збільшенні кількості придбаних цінних паперів при зміні ціни в ту або іншу сторону. Наприклад, трейдери можуть прийняти рішення удвічі збільшити позицію в разі програшної угоди, сподіваючись компенсувати збитки, або в разі вигрешної угоди, щоб максимізувати потенціал системи. В Україні дослідження впливу нарощування позицій на роботу торгової системи не проводилося, а зарубіжні джерела стверджують, що збільшувати позиції необхідно в разі, коли ринок рухається в бік відкритої позиції [3].

Основа довгострокової роботи на ринку цінних паперів полягає в грамотному обмеженні ризиків і збереженні позицій, що приносять прибуток. Практична цінність даного дослідження полягає в тому, що дані стратегії можуть використовувати приватні інвестори, а також керуючі активами інвестиційних фондів з метою поліпшення прибутковості і скорочення ризику.

Література:

1. Найман Э.Л. Малая энциклопедия трейдера: пер. с англ. М.: Изд. дом «АЛЬПИНА», 2005.
2. Лебо Ч., Лукас Д.В. Компьютерный анализ фьючерсных рынков: пер. с англ. М.: Изд. дом «АЛЬПИНА», 1998.
3. Тарп В., Джун Б. Внутрдневной трейдинг Секреты мастерства: пер. с англ. М.: Изд. дом «АЛЬПИНА», 2003.

КЛАСИФІКАЦІЯ ІННОВАЦІЙ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Сітніков І.Ю., Шевченко Ж.Т.

Науковий керівник: Заїка С.О., к.е.н., доцент

*Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка*

Гострою проблемою вітчизняного сільського господарства є загальне технічне і технологічне відставання, яке неможливо подолати без впровадження інновацій.

Можна виділити три основних напрямки впровадження інновацій в діяльність сільськогосподарських підприємств:

1) інновації в сфері людського фактора – підготовка фахівців, здатних експлуатувати нову техніку, обладнання та технології, підвищення їх кваліфікації, перепідготовка;

2) інновації в сфері біологічного фактора – розробка і освоєння нововведень, які забезпечують підвищення родючості земель сільськогосподарського призначення, зростання продуктивності тварин і врожайності сільськогосподарських культур;

3) інновації в сфері техногенного фактора – забезпечують вдосконалення техніко-технологічного потенціалу сільськогосподарського підприємства.

У науковій літературі інновації прийнято класифікувати за деякими ознаками – за ступенем радикальності, значущості в економічному розвитку, підрозділяючи їх на базисні, поліпшуючі і псевдоінновації (раціоналізаційні).

За спрямованістю результатів інновації ділять на продуктові і процесні. Продуктові інновації охоплюють впровадження нових або вдосконалених існуючих продуктів. Вони включають застосування нових матеріалів, нових напівфабрикатів і комплектуючих, отримання нових продуктів. Процесні інновації діляться на технологічні – нові технології виробництва продукції; організаційно-управлінські – нові методи організації виробництва, транспорту, збуту і постачання, нові організаційні структури управління і соціальні – поліпшення умов праці, відпочинку, задоволення потреб людини в послугах охорони здоров'я, освіти, культури.

Досить повну класифікацію інновацій запропонував А.І. Пригожин [4]:

- за поширеністю: одиничні, дифузні;
- за місцем у виробничому циклі: сировинні, забезпечувальні (зв'язувальні), продуктові;
- за охопленням очікуваної частки ринку: локальні, системні, стратегічні;
- за інноваційним потенціалом і ступенем новизни: радикальні, комбінаторні, вдосконалючі.

Ряд вчених [2, 3] пропонують класифікувати інновації за наступними ознаками: за значимістю; за спрямованістю; за галузевою структурою життєвого циклу; за глибиною зміни; за відношенням до розробки; за масштабами поширення; за роллю в процесі виробництва; за характером потреб, що задовольняються; за ступенем новизни; за часом виходу на ринок; за причинами виникнення; за предметом і сферою застосування.

Класифікація інновацій в сільському господарстві, крім перерахованих ознак, повинна враховувати і ряд специфічних, серед яких:

- біологічна – новий сорт і гібрид сільськогосподарських рослин; нова порода, вид тварин і птиці; створення рослин і тварин, стійких до хвороб і шкідників, несприятливих факторів навколишнього середовища;
- технічна – використання нового виду техніки або обладнання;
- технологічна – нова технологія вирощування сільськогосподарських культур; нова технологія в тваринництві; науково-обґрунтовані системи землеробства і тваринництва; нова ресурсозберігаюча технологія виробництва і збереження сільськогосподарської продукції;

- хімічна – новий вид добрив; нові засоби захисту рослин;
- економічна – нова форма організації, планування і управління; нова форма і механізми інноваційного розвитку підприємства;
- соціальна – забезпечення сприятливих умов життя і праці сільського населення;
- інновації в менеджменті – нова форма організації та мотивації праці; новий метод ефективного управління персоналом;
- предмет і сфера застосування – селекційно-генетичні; техніко-технологічні та виробничі; організаційно-управлінські та економічні; соціально-екологічні;
- маркетингова – вихід на новий сегмент ринку; удосконалення якості продукції та розширення її асортименту; нові канали розповсюдження продукції [1, 3].

Для активізації інноваційних процесів необхідно забезпечити умови для розширеного відтворення в аграрній сфері, перш за все поліпшити фінансовий стан підприємств та подолати гостру нестачу в кваліфікованих керівниках і фахівцях, яким належить важлива роль в реалізації антикризових програм, використанні нововведень селекційно-генетичного, технологічного, організаційно-управлінського та соціального типу.

Література:

1. Заїка С.О. Теоретичні аспекти управління інвестиційно-інноваційною діяльністю аграрних підприємств. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Економіка і менеджмент»*. 2015. Вип. 11. С. 101-106.
2. Заїка С.О. Фактори формування інноваційного потенціалу підприємств. *Вісник Одеського національного університету. Серія: Економіка*. 2015. Том 20. Вип. 6. С. 94-97.
3. Завлин П.Н., Казанцев А.К., Миндели Л.Э. и др. *Инновационный менеджмент: справочное пособие*. 2.изд., перераб. и доп. М.: ЦИСН, 1998. 567 с.
4. Пригожин А.И. *Нововведения: стимулы и препятствия (социальные проблемы инноватики)*. М.: Политиздат, 1989. 346 с.

ВПЛИВ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ НА РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Слісаренко О.О.

*Науковий керівник: Левченко Я.С., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Для покращення економічного стану України поширюється політика впровадження іноземних інвестицій, які дають поштовх для появи нових